

DJÆVELENS DATTER

En fængslende Roman
om en Kunstners Kamp
og Kærlighed.

Nordisk Kunstfilm
i 3 Akter, 50 Afdelinger.

Dette Drama er af en saa mægtig og gri-
bende Virkning som næppe noget andet af
dette Aarskinematografiske Skuespil besidder

**Det er en Film, som
Publikum vil huske.**

Titelrollen — den lunefulde Kvinde, som med
Rette kaldes „Djævelens Datter“ — spilles af

Fru Else Frølich.

Personerne.

Gabriel Toqurni, Billedhugger.

Barbi, Partikulier.

Carmen, hans Datter.

Ariadne Leifert, „Klintholm“s Ejerinde.

Dr. Manuel, Læge.

Afdelingerne.

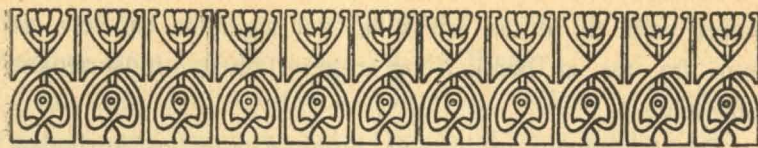
1. Billedhuggeren Gabriel ved Arbejdet.
2. Et kærkomment Besøg.
3. Gaar Du med hjem?
4. Hos Svigerforældrene.
5. En Meddelelse.
6. En Røst fra Fortiden.
7. Ariadne.
8. En Kvindes Luner.
9. Kom strax.
10. Kvindens Magt.
11. Skuddet i Telefonen.
12. En Overraskelse.
13. Paa Besøg hos Gabriel.
14. Fristerinden.
15. Carmens Mistanke.
16. Maa jeg staa Model?
17. En Udflugt.
18. Uvejret trækker op.
19. Mellem Lyn og Torden.
20. Ubudne Gæster.
21. Alene To.
22. Hvad Lynet røbede.
23. Carmens Sorg.
24. Gabriel vil gøre det godt igen.
25. Forlovelsen hæves.

26. Zigeunerne.
27. En styg Kvinde.
28. Barmhjærtighed.
29. Lægen hentes.
30. Spirende Kærlighed.
31. Nogle Dage efter.
32. Guldkorset.
33. Benet er rask.
34. Barnets Tak.
35. Erklæringen.
36. En Indbydelse.
37. Ariadnes Fest.
38. Stakkels Gabriel.
39. Hent mig min Sko.
40. Den Stærkeste.
41. Nej Tak, jeg overlader Hr. Toqurni Pladsen.
42. Gabriels sidste Værk.
43. Et Hærværk.
44. Hvor kunde Du gøre det?
45. Satans Datter.
46. Hævntanker.
47. Forspildt Lykke.
48. Zigeunerens Hævn.
49. Himlens Straf.
50. „Klintholm“ brænder!

Else Frølich som Ariadne Leifert, „Djævelens Datter“.

Djævelens Datter.

Den unge Billedhugger Gabriel Toqurni lever og aander kun for sit Arbejde og for sin lille søde Kæreste, Carmen. Hver Dag kommer den unge Pige kørende i sit lille Ponykøretøj og henter ham hjem til en hyggelig Eftermiddagstime hos hendes Forældre.

Carmens Fader, den gamle Partikulier Barbi, sætter stor Pris paa Gabriel og er glad ved at vide sin Datters Skæbne lagt i saa gode Hænder som hans, og alt syntes saaledes at ligge lyst og smukt for de to unge Mennesker.

Dog — Mennesket spaar og Gud raader!

Ikke langt fra Carmens Hjem ligger Slottet „Klintholm“, der tilhører den feterede Skønhed Ariadne Leifert. Hun er eneste Datter af den i sin Tid saa berygtede Aagerkarl Salomon Leifert, som ved sin Død efterlod Ariadne det prægtige Herresæde samt en Formue, der tælles i Millioner.

Gamle Leifert havde ikke netop samlet sin uhyre Formue paa den hæderligste Maade. Mange ulykkelige Familier har han ruineret — og blandt dem, der forbander ham og hans højest, er Carmens Fader, hvem Leifert i sin Tid franarrede en større Arv.

Ariadne er lige fyldt 25 Aar og har da faaet fuld Raadighed over sin store Formue. Lige fra Barnsben har hun

været vant til at faa sin Vilje: det siger da sig selv, at hun fra nu af hersker og regerer med uindskrænket Enevælde.

Dertil kommer, at hun er lunefuld som en Aprildag og fyldt med de mest vanvittigt excentriske Paafund.

En Dag faar hun saaledes pludselig Lyst til at se sin gode Ven, Lægen Dr. Manuel, hos sig. Skønt hun véd, at det er midt i hans Konsultationstid, telefonerer hun efter

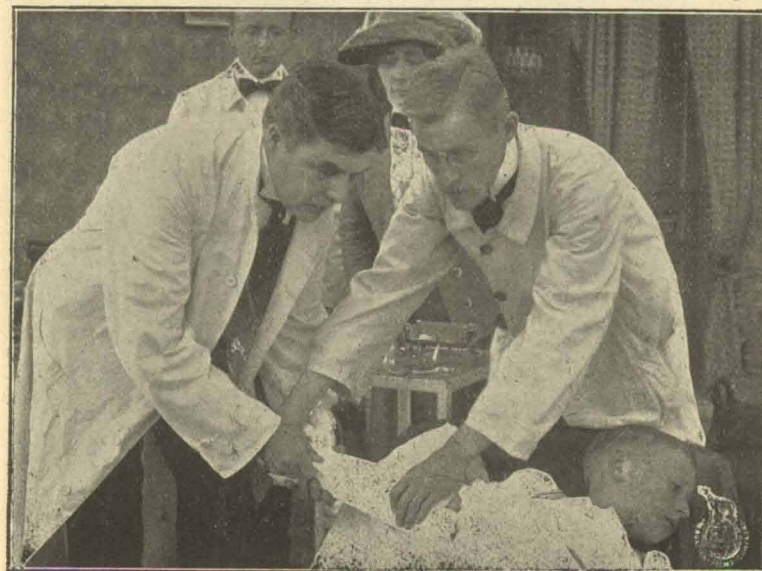
Gabriel og hans Kæreste.

ham og forlanger, at han skal komme til hende straks, lige paa Minuttet! Han staar netop midt i en vigtig Operation og kan ikke forlade denne, men Ariadne griber en Revolver, holder denne tæt op til Telefonen og truer med at skyde sig, hvis han ikke parerer Ordre. Da han betænker sig, fyrer hun et Skud af i Luften, og Dr. Manuel, der tror, hun har gjort Alvor af sin Trusel, lader Operation være Operation og styrter hovedkulds afsted til hende.

Selvfølgelig bliver han vred, da han ser, hun har holdt

ham for^mNar, men et Kys, ja blot et Smil, er nok til, at Ariadne atter kan vikle ham om en Finger . . .

En Dag ser Ariadne i Avisen et Billede af Gabriel Toqurni med en smigrende Omtale af hans sidste Værk. Ariadne forelsker sig straks i den unge Billedhuggers Portræt og aflægger ham endnu samme Dag et Besøg i hans Atelier. Tilfældigt træffer hun her sammen med Carmen, og da denne ser Ariadnes udfordrende Øjekast og

En alvorlig Operation.

æggende Skikkelse, gribes hun af en underlig Hjærteangst. Det er, som anede hun, at denne Kvinde vilde komme til at spille en skæbnesvanger Rolle i hendes Liv.

Søndagen derefter er Gabriel og Carmen sammen med en Del unge Mennesker paa en Udflugt, men paa Vejen overraskes de af et voldsomt Uvejr, og da de netop passerer „Klintholm“, foreslaar en af Selskabet, at de skal søge Husly der. Som sagt, saa gjort, og da Ariadne ser, at Gabriel er med, modtager hun dem med aabne Arme

og kræser op for dem med det bedste, Huset for-
maar.

Imidlertid tager Uvejret til, Tordenen brager og Lynene
knitrer. Ariadne, der er rigtig i sit Es, foreslaar Gabriel
at gaa med ud paa Altanen og nyde det storslaaede Natur-
skuespil. De følges ad derud, og nu begynder Ariadne
paa sine forførende Trolddomskunster.

Hun lokker og drager, og snart har Gabriel glemt alt

Fristerinden.

andet for hendes dejlige Øjne. Beruset slaar han Armen
om hendes Hals, trykker hende ind til sig og kysser
hende lidenskabeligt, da et kraftigt Lyn pludselig op-
lyser Altanen og Stuen og lader Carmen se, hvad der
foregaar.

Sort fortvivlet forlader hun straks Slottet og iler hjem
til sine Forældre. Det nytter ikke, at Gabriel Dagen efter
som den angrende Synder kommer og vil gøre det godt

igen, — hun vil absolut ikke vide mere af ham at sige.
Forlovelsen er hævet, og hun sender ham hans Ring til-
bage.

* * *

Tiden gaar, og Ariadne er nu en daglig Gæst i Gabriels
Atelier, ja, det er endog kommen saa vidt, at hun sidder
Model for ham til en Statue, „Vandenes Datter“, og efter-

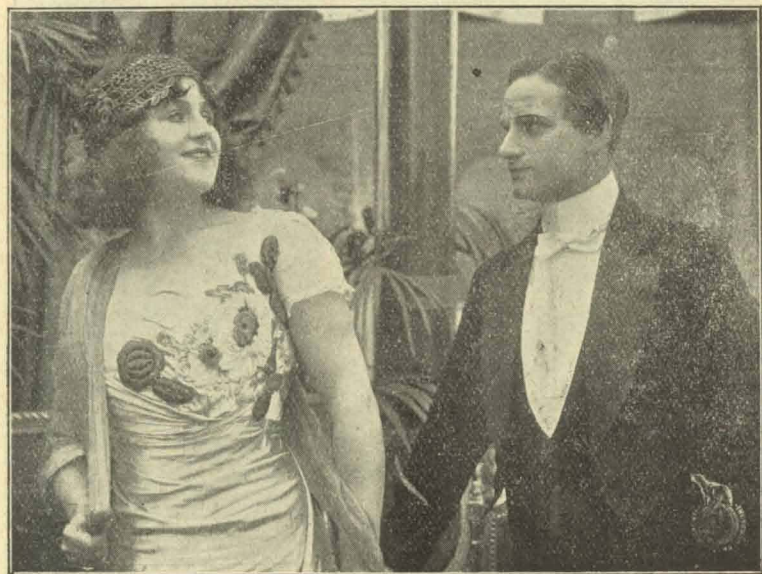
Ariadne sidder Model for Billedhuggeren.

haanden faar hun ham mere og mere i sine Garn, saa at
han fuldstændig glemmer Carmen.

Hjemme hos Carmen gaar Livet sin vante Gang, indtil
hun en Dag faar en lille Zigøjnerpige i Huset. Den lille
Pige var sammen med sine Forældre kommen op paa
„Klintholm“ for at spille, men Ariadne havde i ondt Lune
pudset Hunden paa dem, og det gale Dyr havde bidt den
Lille i Benet, saa hun maatte søge Hjælp hos Carmen.
Hun tager sig straks af den lille Pige og sender Bud

efter Dr. Manuel, og efterhaanden opstaar der en vis Fortrolighed mellem den rolige Doktor og den blide Carmen, hvis Gemytter stemmer saa udmærket overens — en Fortrolighed, der udvikler sig til noget andet og mere, nemlig en Forlovelse.

En Dag faar Dr. Manuel en Indbydelse fra Ariadne til at deltage i en stor Fest, hun agter at afholde. Han gaar ogsaa derhen, men da hun paany ved alle mulige Midler

Festens Dronning.

søger at bedaa ham, gør han sig stærk og afviser bestemt enhver Tilmærkelse. I Tankerne ser han stadig sin lille Carmen, som han véd vejer Ariadne hundrede Gange op.

Rasende over denne Tilsidesættelse regerer Ariadne nu djævelsk med den stakkels Gabriel, der endnu er fuldstændig forgabet i hende.

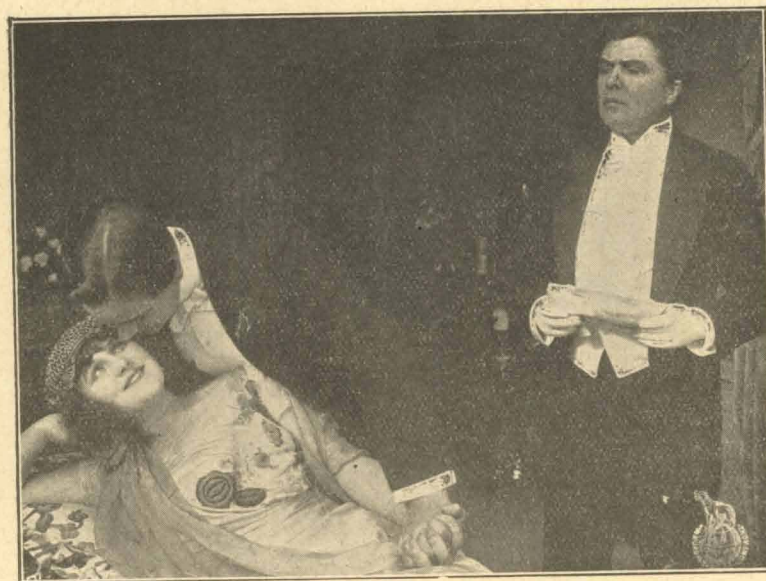
Dagen efter har Gabriel fuldført Statuen af Ariadne som „Vandenes Datter“, men medens han et Øjeblik vender Ryggen til, kommer hendes Trods og onde Lune op i

hende. I en Fart griber hun hans Hammer og sønderlemmer den færdige Figur, og da Gabriel opdager det og forfærdet bebrejder hende det, er hendes Svar kun en skraldende Latter.

Ude af sig selv af Raseri beslutter Gabriel at hævne sig paa hende.

Han begiver sig i den Anledning ud til „Klintholm“.

Det er netop igen et Herrens Vejr, ganske som hin

Hvem der fandt den hvide Silkesko.

Dag, da han første Gang gæstede „Klintholm“ og al hans Ulykke begyndte. Men Gabriel ænser ikke Elementernes Rasen — han har kun Sans og Tanker for et: sin Hævn; han vil og maa have Oprijsning. Med Revolveren i Haanden trænger han ind paa Slottet og opsøger Ariadne, men just som han vil til at kræve hende til Regnskab, styrter de begge om, ramte af et voldsomt Lyn.

Den himmelske Retfærdighed er kommen ham i Forkøbet.

* * *

Nede hos Carmen sidder gamle Barbi og ser ud i Uvejret, da han pludselig langt ude i Øst ser mægtige Flammer slaa i Vejret. Han kalder Familien sammen og peger forfærdet ud: Se, se! „Klintholm“ brænder!

Og ganske rigtigt — Lynet har tændt, hele det dejlige Slot gaar op i Luer.

Det er Himlens Straf! mener gamle Barbi, og troligt nok mener Carmen og Dr. Manuel i deres stille Sind det samme.

efter Filmen, saavel som
dens Plakat og Program-
tekst o. s. lign. Materialer,
med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der blive
nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav gjort gældende
mod Vedkommende.

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DJÆVELENS DATTER

PROGRAMMER
CREDITS MM.

SATANS DATTER.

Den unge Billedhugger Gabriel Toqurâ lever og aander kun for to Ting, sit Arbejde og sin lille, søde Kæreste, Carmen, som hver Dag kommer i sit lille Ponnykøretøj og henter ham hjem til en hyggelig Eftermiddagstime hos hendes Forældre. Hendes Fader, den gamle Partikulier Barbi, sætter stor Pris paa Gabriel og er glad over at vide sin Datters Skæbne lagt i saa gode Hænder, som hans, og alt syntes saaledes at ligge lyst og smukt for de to unge Mennesker. Men Mennesket spaar og Gud raader. I Nærheden af Carmens Hjem ligger Slottet "Klintholm", der tilhører den 25 aarige Skønhed, Ariadne Leifert, Datter af den berygtede Aagerkarl Salomon Leifert, som ved sin Død efterlod sin eneste Datter Ariadne "Klintholm" samt en Formue, der tælles i Millioner. Gamle Leifert har ikke netop samlet sin uhyre Formue paa den hæderligste Maade. Mange ulykkelige Familier har han ruineret, og blandt dem, der forbander ham og hans højest, er Carmens Fader, hvem Leifert i sin Tid har franarret en større Arv. Ariadne er lige fyldt 25 Aar og har faaet fuld Raadighed over sin store Formue, og da hun lige fra Barnsben har været vant til at faa sin Vilje, siger det sig selv, at hun nu hersker og regerer med en uindskrænket Enevælde. Og dertil kommer, at hun er lunefuld som en Aprilsdag og fyldt med de mest vanvittigt excentriske Paafund. En Dag faar hun saaledes pludselig Lyst til at se sin gode Ven, Dr. Manuel hos sig. Skøndt hun ved, det er midt i hans Konsultationstid, telefonerer hun efter ham og forlanger, at han straks skal komme. Han staar netop midt i en Operation og kan ikke forlade denne, men Ariadne griber en Revolver, holder denne tæt op til Telefonen og truer med at skyde sig, hvis han ikke parerer Ordre. Da han betænker sig, fyrer hun et Skud af i Luften, og Dr. Manuel, der tror, hun har gjort Alvor af sin Trusel, lader Operation være Operation og styr-

ter hovedkulds afsted til hende . Selvfølgelig bliver han vred, da han ser, hun har holdt ham for Nar, men et Kys, ja blot et Smil er nok til, at Ariadne atter kan vikle ham om en Finger. En Dag ser Ariadne i Avisen et Billede af Gabriel med en smigrende Omtale af hans sidste Værk. Ariadne forelsker sig straks i den unge Billedhugger og aflægger ham samme Dag et Besøg i hans Atelier. Tilfældigt træffer hun her sammen med Carmen, og da denne ser Ariadnes udfordrende Øjekast og æggende Skikkelse, gribes hun af en underlig Hjørteangst. Det er, som anede hun, at denne Kvinde vilde komme til at spille en skæbnesvanger Rolle i hendes Liv. Søndagen derefter er Gabriel og Carmen sammen med en Del unge Mennesker paa en Udflugt, men paa Vejen overraskes de af et voldsomt Uvejr, og da de netop passerer "Klintholm", foreslaar en af Selskabet, at de skal søge Husly der. Som sagt, saa gjort, og da Ariadne ser, at Gabriel er med, modtager hun dem med aabne Arme og kræser op for dem med det bedste, Huset formaar. Imidlertid tager Uvejret til, og Ariadne, der er rigtig i sit Es, foreslaar Gabriel at gaa med ud paa Altanen og nyde det storslaaede Naturskuespil. De gaar derud, og nu begynder Ariadne paa sine forførende Troldomskunster. Hun lokker og drager og Gabriel har snart glemt alt andet for hendes dejlige Øjne. Beruset slaar han Armen om hendes Hals, trykker hende ind til sig og kysser hende lidenskabeligt, da et kraftigt Lyn pludselig oplyser Altanen og Stuen og lader Carmen se, hvad der foregaar. Sort fortvivlet forlader hun straks Slottet og iler hjem til sine Forældre, og det nytter ikke, at Gabriel Dagen efter som den angrende Synder kommer og vil gøre det godt igen, hun vil absolut ikke vide mere af ham at sige. Forlovelsen er hævet og hun sender ham hans Ring tilbage. Tiden gaar, og Ariadne er nu en daglig Gæst i Gabriels Atelier, ja, det er endog kommen saa vidt, at hun sidder Model for ham til en Statue,

"Vandenes Datter", og efterhaanden faar hun ham mere og mere i sine Garn, saa han fuldstændig glemmer Carmen. Hjemme hos Carmen gaar Livet sin vante Gang, indtil hun en Dag faar en lille Zigeunerpige i Huset. Den lille Pige var sammen med sine Forældne kommen op paa "Klintholm" for at spille, men Ariadne havde i ondt Lune pudset Hunden paa dem, og det gale Dyr havde bidt den Lille i Benet, saa hun maatte søge Hjælp hos Carmen. Carmen tager sig straks af den lille Pige og sender Bud efter Dr. Manuel, og efterhaanden opstaar der en vis Fortrolighed mellem den rolige Dr. og den blide Carmen, hvis Gemytter stemmer saa udmærket overens, en Fortrolighed, der udvikler sig til noget andet og mere, nemlig en Forlovelse. En Dag faar Dr. Manuel en Indbydelse fra Ariadne om at deltage i en stor Fest, hun agter at afholde, og han gaar ogsaa derhen, men da hun paany ved alle mulige Midler søger at bedaare ham, gør han sig stærk og afviser bestemt enhver Tilnærmelse. I Tankerne ser han stadig sin lille Carmen, som han ved, vejer Ariadne Hundrede Gange op, og rasende over hans Tilside-sættelse, hundser og regerer Ariadne nu med den stakkels Gabriel, der endnu er fuldstændig forgabet i hende. Dagen efter har Gabriel fuldført Statuen af Ariadne som "Vandenes Datter", men medens han et Øjeblik vender Ryggen til, kommer Trodsen og det onde Lune op i hende. I en Fart griber hun hans Hammer og sønderlemmer den færdige Figur, og da Gabriel opdager det og forfærdet bebrejder hende det, er hendes Svar kun en skraldende Latter. Ude af sig selv af Raseri beslutter Gabriel at hævne sig paa hende og begiver sig i den Anledning ud til "Klintholm". Det er netop akkurat et saa gudsforgaaende Vejr, som da han første Gang gæstede "Klintholm", hin skøbnesvanger Dag, der var Skyld i al hans Ulykke. Lynene knitrer og Tordenen brager, men Gabriel vil og maa have Oprejsning. Med Revolveren i Haanden trænger han ind paa Slottet og opsøger Ariadne, men just som han vil til at

kræve hende til Regnskab, styrter de begge om, dræbte af et voldsomt Lyn. Den himmelske Retfærdighed er kommen ham i Forkøbet. Nede hos Carmen sidder gamle Barbi og ser ud i Uvejret, da han pludselig langt ude i Øst ser mægtige Flammer slaa i Vejret. Han kalder Familien sammen og peger forfærdet ud : Se, se! "Klintholm" brænder! Og ganske rigtigt Lynet har fænget, hele det dejlige Slot gaar op i Luer. Det er Himlens Straf! mener gamle Barbi, og det er nok troligt, at Carmen og Dr. Manuel i deres stille Sind mener det samme.

НОРДИСК
ФИЛМС-КОМПАНИ

КОРЕНТАЦИЯ

ИЗДАНИЕ МОСКОВСКОГО ЗАВОДА
ИЗДАНИЕ ЛОНДОНСКОГО ЗАВОДА

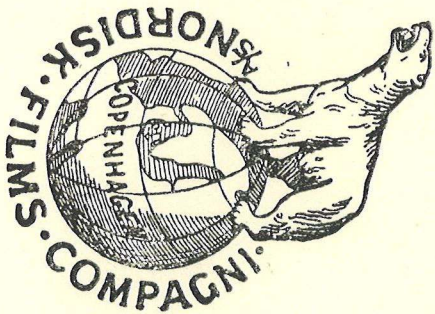
Sind mener det samme.
hi, og det er nok troligt, at Garmen og Dr. Mannel i deres stille
lige Slot Gaar op i Luert. Det er Himlens Straff! mener gamle Bar-
holm" brønder! Og ganske rigtig! Lynet har fængt, hele det det-
kalder Familien sammen og peger forterdet ud : Se, se! "Klint-
pludselig langt ude i Gæt ser magtige Flammer staa i Vejret. Han
Nede hos Garmen sidder gamle Barbi og ser ud i Uvejret, de han
sagt Lyr. Den himmelske Retfærdighed er kommen ham i Forkæbet.
krave hende til Regnskab, styrtter de begge om, dræbte at et vold-

A/s **NORDISK**

FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

L'ensorceleuse.

Le jeune sculpteur Gabriel Toqurni ne vit que pour deux choses dans ce monde: son travail et sa gentille petite amie Carmen qui vient le chercher tous les jours avec sa petite voiture pour l'amener chez ses parents où ils passent ensemble quelques heures agréables. Le père de Carmen, le vieux rentier Barbi aime bien son futur gendre et il est heureux à l'idée de donner sa fille chérie à un brave garçon. Donc l'avenir semble sourire aux deux jeunes gens, mais l'homme propose et Dieu dispose, dit le proverbe. Tout près de la maison des Barbi est situé le Château des Falaises, grand manoir appartenant à Mademoiselle Ariane Lescot, une beauté de 25 ans, fille de Salomon Lescot, usurier mal famé, qui vient de mourir et qui a laissé à sa fille le château et une immense fortune, gagnée au prix de la ruine de beaucoup de gens. Parmi ses victimes se trouve le père de Carmen auquel il a escroqué un héritage important. Ariane vient d'atteindre l'âge de sa majorité et a par conséquent la libre disposition de ses biens. Depuis sa plus tendre enfance elle a toujours fait sa volonté et après la mort de son père elle règne en souveraine absolue au château. Ajoutez à cela qu'elle est très capricieuse et excentrique. Ses idées les plus bizarres lui passent à chaque instant par la tête. C'est ainsi qu'un jour la fantaisie lui prend de faire venir auprès d'elle son bon ami le Dr. Manuel, malgré qu'elle sache parfaitement que c'est l'heure de sa consultation. Elle l'appelle donc au téléphone et demande qu'il vienne sans retard. Le docteur qui est occupé à une opération ne peut pas quitter le malade. Alors Ariane saisit un revolver et le menace de se brûler la cervelle s'il ne se conforme pas immédiatement à son ordre,

et comme il hésite elle tire un coup en l'air. Pensant qu'elle a exécuté sa menace, le docteur laisse le malade pour accourir à son amie. Voyant qu'elle lui a donné le change, il se fâche naturellement, mais un baiser, un sourire même, suffit à Ariane pour le reprendre tous son empire. Un jour Ariane voit dans un journal le portrait de Gabriel Toqurni accompagné de quelques lignes très flatteuses à l'occasion de sa dernière oeuvre. Tout de suite elle s'éprend du jeune sculpteur et le jour même elle lui fait une visite dans son atelier. Par hasard elle y rencontre Carmen qui, voyant la coquetterie aguichante de la jolie femme, est saisie d'une vague inquiétude et prévoit qu'elle viendra à jouer un rôle fatal dans sa vie.

Le dimanche suivant Gabriel et Carmen sont partis en excursion avec quelques-uns de leurs amis. En route ils sont surpris par un violent orage, et comme le Château des Falaises est tout près, un des excursionnistes propose qu'on y cherche un abri jusqu'à ce que le temps se remette un peu. Gilôt dit sitôt fait. Voyant que Gabriel est de la partie Ariane les reçoit à bras ouverts et leur fait servir des rafraîchissements exquis. Cependant loin de se calmer, l'orage devient de plus en plus violent. Ariane est ravie. Elle propose à Gabriel de l'accompagner sur la terrasse pour jouir du spectacle grandiose des éléments déchaînés. Ils s'y rendent et Ariane recommence à l'ensorceler par sa coquetterie et Gabriel a bientôt tout oublié pour ses beaux yeux. Enivré il l'enlace, la presse sur son coeur et l'embrasse passionnément. A ce moment, à la lueur d'un éclair formidable, Carmen voit ce qui se passe sur la terrasse. Profondément désespérée, elle quitte de suite le château et rentre précipitamment chez ses parents. - Le lendemain Gabriel a beau

revenir la trouver comme un pécheur repentant pour chercher le pardon de sa jolie, elle ne veut absolument plus entendre parler de lui. Les fiançailles sont rompus, elle lui renvoie sa bague. Les jours se passent et Ariane est l'hôte habituelle de l'atelier de Gabriel; elle en est même arrivée à poser devant lui pour sa statue: La fille des ondes, et peu à peu elle l'ensorcelle si bien qu'il en oublie complètement Carmen. Chez Carmen la vie suit son cours ordinaire jusqu'à ce qu'un jour elle donne asile à une petite bohémienne. La petite fille accompagnée de ses parents est venue au château des Falaises pour chanter et jouer, mais Ariane, de méchante humeur, a lancé son chien contre elle et la mauvaise bête a mordu la petite à la jambe, de sorte qu'elle se voit forcée de chercher aide auprès de Carmen qui s'occupe tout de suite de l'enfant et envoie chercher le Dr. Manuel. Peu à peu une certaine intimité commence entre la douce Carmen et l'aimable docteur, dont les caractères vont si bien ensemble, intimité qui se change bientôt en fiançailles. Un jour le Dr. Manuel reçoit d'Ariane une invitation à assister à un grand bal qu'elle va donner, et il s'y rend.

Mais quand elle cherche de nouveau, par tous les moyens possibles, à le séduire, il a recours à toute sa volonté pour repousser ses avances. En pensée il voit toujours sa petite Carmen qui vaut, il le sait bien, cent fois Ariane. Celle-ci, furieuse de sa défaite, se venge sur le pauvre Gabriel qui est encore amoureux fou d'elle. Le lendemain Gabriel vient d'achever la statue représentant Ariane comme la fille des ondes, mais à un moment où il a le dos tourné, l'esprit de bravade et la méchanceté s'emparent d'elle. En un clin d'oeil elle saisit son maillet et brise en mille morceaux la statue achevée. Voy-

ant ce qu'elle a fait, Gabriel le lui reproche amèrement. Elle ne lui répond que par un éclat de rire. Fou de colère, Gabriel décide de se venger d'elle, et dans cette intention il se rend au Château des Falaises. Il fait ce jour là un orage aussi violent que lors de sa première visite, ce jour fatal, cause de tous ses malheurs. Les éclairs sillonnent les nues et le tonnerre gronde,, mais il aura sa revanche. Le revolver au poing, il pénètre au château à la recherche d'Ariane, mais au moment où elle va payer cher le mal qu'elle a fait, ils tombent tous deux frappés par la foudre.

La justice du ciel a prévenu son intention. Chez Carmen le vieux Barbi regarde l'orage, quand tout à coup il voit à l'est des flammes gigantesques s'élever à l'horizon. A ses cris toute la famille accourt, et terrifié il montre du doigt le feu en disant: voyez! voyez! Les Falaises brûle. Il a dit vrai, la foudre est tombée et tout le magnifique château est la proie des flammes. C'est la vengeance du ciel! pense le vieux Barbi, et il est plus que probable que Carmen et le docteur Manuel dans leur fcr intérieur sont du même avis.

ant ce qu'elle a fait, Gabriel se fut reproché amèrement. Elle ne lui répondit que par un état de rire. Peu de jours, Gabriel décida de se venger d'elle, et dans cette intention il se rend au Château des Faisans. Il fait ce jour là un orage aussi violent que lors de sa première visite, ce jour fatal, cause de tous ses malheurs. Les éclairs sillonnaient les nues et le tonnerre grondait, mais il n'eut sa revanche. Le revolver au poing,

il pénétra au château à la recherche d'Ariane, mais au moment où il allait la voir, elle le mal qu'elle a fait, ils tombent tous deux frappés par la foudre.

La notice du ciel a prévénu son intention. Chez Ger-

man, le ciel regarda l'orage, quand il vit le coup il voit à

l'été de la guerre, les guerriers et les guerrières

font un bruit de guerre, et les fiasques, les fiasques, les

fiasses. C'est la vengeance du ciel! pense le vieux Barbi, et

il est plus probable que Carmen et le docteur Manuel dans

leur tour les derniers sont du même avis.

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

DJÆVELENS DATTER

Ein Teufelsweib

Nordens Datter.

Nordische Films Co., G. m. b. H.

Berlin SW. 48, Friedrichstr. 13

Telephon: Moritzplatz 10191

Telegr.-Adr.: Nordfilm

Ein Teufelsweib

Darsteller der Hauptrollen:

Herr Robert Dinesen

Frau Fröhlich

Der junge Bildhauer Gabriel Toqurni lebt und strebt nur für zwei Dinge auf der Welt: für seine Arbeit und seine reizende, kleine Braut Carmen. Jeden Tag holt sie ihn in ihrem Ponnyfuhrwerk aus dem Atelier ab, und dann fahren sie zu Carmens Eltern, um dort ein gemütliches Nachmittagsstündchen zu verplaudern. Ihr Vater, der alte Rentier Barbi, schätzt seinen Schwiegersohn außerordentlich und ist glücklich darüber, das Geschick seines Töchterchens einem so prächtigen Menschen anvertrauen zu können. So breitet sich vor den beiden jungen Leutchen eine lichte, frohe Zukunft aus. Aber der Mensch denkt, und Gott lenkt. In der Nähe der Barbischen Villa liegt „Schloß Klintholm“, das der 25 jährigen Schönheit Ariadne Leifert gehört. Sie ist die Tochter des berühmten Wucherers Salomon Leifert, der ihr, der einzigen Tochter, bei seinem Tode „Schloß Klintholm“ nebst einem nach Millionen zählenden Kapital hinterließ. Der alte Leifert hatte sein ungeheures Vermögen nicht grade auf die anständigste Weise zusammengebracht. Viele Familien hatte er zugrunde gerichtet, und unter denen, die ihm fluchen, ist einer der erbittertsten der alte Barbi, da Leifert ihn seinerzeit um ein beträchtliches Erbe gebracht hatte. Ariadne ist eben 25 Jahre geworden und hat daher das Recht, über ihr riesiges Vermögen zu disponieren, wie es ihr gut dünkt; da sie von Kindheit auf daran gewöhnt war, ihren Willen zu bekommen, führt sie jetzt, wo sie völlig unabhängig geworden ist, eine absolute, völlig eigenmächtige Herrschaft auf ihrem Schlosse. Dazu ist sie so launisch wie Aprilwetter und hat Einfälle, die an Exzentrität nicht übertroffen werden können. So bekommt sie eines Tages Lust, ihren guten Freund, den Arzt Dr. Manuel, bei sich zu sehen, und obgleich sie weiß, daß er grade Sprechstunde hat, telephonierte sie an ihn, er müsse auf der Stelle zu ihr kommen. Er ist gerade bei einer Operation und kann den Patienten unmöglich im Stich lassen. Da ergreift Ariadne ihren Revolver, hält ihn dicht ans Telephon, so daß Dr. Manuel das Knacken des Hahnes hören kann, und droht, sich zu erschießen, wenn er nicht Ordre pariere. Als der Arzt trotzdem noch überlegt, feuert sie einen Schuß in die Luft ab, und Dr. Manuel, der nichts anderes denkt, als daß sie ihre Drohung ausgeführt habe, läßt Operation Operation sein und stürzt Hals über Kopf zu ihr. Sehr böse ist er, als er sieht, daß sie ihn zum besten gehalten hat, aber ein Kuß, ein Lächeln von ihr genügt, ihn so weich zu machen, daß sie ihn wieder um den Finger wickeln kann. Eines Tages sieht Ariadne das Bild des jungen Bildhauers

Toqurni, und liest eine sehr lobende Besprechung seines letzten Werkes. Das ist für sie genug, um sich in den jungen Künstler zu verlieben, und noch am selben Tage stattet sie ihm in seinem Atelier einen Besuch ab. Der Zufall will es, daß sie dort mit Carmen zusammentrifft, und als diese Ariadnes herausfordernde Blicke, ihre ganze verführerische Haltung bemerkt, wird sie von einer beklemmenden Herzensangst ergriffen. Sie ahnt geradezu, daß dieses Mädchen eine verhängnisvolle Rolle in ihrem Leben spielen werde. Am Sonntag darauf ist Gabriel mit Carmen und einer Schar junger Leute auf einem Ausflug begriffen. Da werden sie von einem starken Unwetter überrascht, und da sie gerade bei „Schloß Klintholm“ angelangt sind, schlägt einer vor, dort Unterkunft zu suchen, bis sich das Gewitter verzogen habe. Man folgt dem Rat des jungen Mannes, und Ariadne empfängt die Ausflügler mit größter Liebenswürdigkeit, als sie sieht, daß auch Gabriel ihr Gast ist. Sie bewirtet ihre Gäste mit den erdenklichsten Leckerbissen; sie selbst aber mag nicht mittun, sondern fordert Gabriel auf, mit ihr auf den Altan zu kommen, um das großartige Naturschauspiel zu beobachten. Er ist höflich genug, ihr zu folgen, und nun läßt Ariadne die verführerischen Künste ihrer Liebenswürdigkeit spielen. Sie lockt und umschweichelt ihn, und bald lassen ihre herrlichen Augen ihn alles andere vergessen. Wie berauscht schlingt er den Arm um ihren Hals, drückt sie an sich und küßt sie leidenschaftlich; da erleuchtet ein greller Blitz Altan und Zimmer und zeigt Carmen, was draußen vorgeht. In größter Verzweiflung verläßt sie das Schloß und stürzt nach Hause. Vergebens bemüht sich Gabriel am nächsten Tage, als reuiger Sünder wieder gut zu machen, was er verbrochen hat; Carmen will nichts hören und mag nichts mehr von ihm wissen. Sie hebt die Verlobung mit ihm auf und schleudert ihm den Ring ins Gesicht. Die Zeit vergeht. Ariadne ist jetzt täglicher Gast in Gabriels Atelier; sie sitzt ihm sogar Modell zu einer Statue, „Die Tochter der Fluten“, und es gelingt ihr mit leichter Mühe, ihn völlig in ihr Garn zu locken, so daß er Carmen ganz und gar vergißt. In Carmens Vaterhaus geht inzwischen alles nach alter Weise, bis eines Tages die Einförmigkeit ihres Daseins durch einen außergewöhnlichen Gast unterbrochen wird. Ein kleines Zigeunermädchen war mit Vater und Mutter an „Klintholm“ vorbeigekommen und sie hatten dort im Hof gesungen und gespielt. Ariadne aber ließ in böser Laune den Hofhund auf sie hetzen, und das wütende Tier biß das kleine Mädchen ins Bein. Hilfesuchend läuft die Kleine nach Barbis Villa, und Carmen nimmt sich sofort des Kindes an. Sie läßt den Arzt rufen, es ist Dr. Manuel; und während der Behandlung des Kindes entwickelt sich eine Art Vertraulichkeit zwischen dem Arzte und Carmen. Ihr mildes Wesen und seine ruhige,

menschenfreundliche Klugheit passen gut zu einander: sie träten einander näher und gewinnen sich so lieb, daß sie sich miteinander verloben. Da erhält Dr. Manuel eine Einladung von Ariadne, sie hat ein großes Fest veranstaltet und versucht bei dieser Gelegenheit mit allen Mitteln ihrer Verführungskunst, Dr. Manuel von neuem an sich zu fesseln; er aber weist ihre Annäherung entschieden zurück. Sieht er doch im Geiste immer seine kleine Carmen vor sich, deren reiches Gemüt hundertmal Ariadne aufwiegt, und diese, die die Zurücksetzung bitter empfindet, läßt ihre schlechte Laune an Gabriel aus, der noch bis über die Ohren verliebt in sie ist. Am Tage darauf beendet Gabriel seine Statue „Die Tochter der Fluten“; doch während er Ariadne einen Augenblick den Rücken kehrt, ergreift sie, von einer häßlichen, bitteren Laune ergriffen, den Hammer und zerschlägt die fertige Figur in tausend Stücke. Mit Entsetzen bemerkt Gabriel, daß sein Werk ihrer Bosheit zum Opfer fällt, und als er ihr darüber Vorwürfe macht, ist ihre einzige Antwort ein höhnisches Gelächter. Außer sich vor Wut, beschließt Gabriel, sich an ihr zu rächen und begibt sich zu diesem Zweck nach Klintholm. Grade ist es wieder ein so entsetzliches Wetter wie an jenem verhängnisvollen Tage, da er zum ersten Mal in Klintholm zu Gast war. Die Blitze zucken und der Donner kracht, als wenn die Welt einstürzen sollte. Aber ihm muß eine Genugtuung werden. Mit dem Revolver in der Hand dringt Gabriel ins Schloß und sucht Ariadne auf. In dem Augenblick aber, wo er sie zur Rechenschaft ziehen will, spricht der ewige Richter sein Urteil: ein Blitzstrahl trifft sie und ihn und tötet sie beide. Unten in Carmens Vaterhaus sitzt der alte Barbi und sieht hinaus in das Unwetter. Da bemerkt er plötzlich in östlicher Richtung gewaltige Flammen gegen Himmel schlagen. Er ruft die Seinen und zeigt ihnen entsetzt das grausige Bild. „Seht, Klintholm brennt.“ Und so ist es auch. Der Blitz hat gezündet, und das ganze Schloß mit all seiner Herrlichkeit geht in Flammen auf. „Das ist die Strafe des Himmels,“ sagt der alte Barbi, und es ist schon möglich, daß Dr. Manuel und Carmen im Herzen seine Meinung teilen.

Preis Mk. 995.—

Erscheinungstag: 14. Februar 1913

Am gleichen Datum:

Ein Geniestreich

Komödie

Mk. 260.—

NORDISK

The Devil's Daughter.

THE STORY OF A MODERN CIRCE
AND HER VICTIMS.

Admirably staged and beautifully acted.

Released February 16th.

Length approx. 3008 feet.

Price 4d. per ft. and Toning.

Code: - - - "Devil."

LUCK'S OUT

Released February 16th.

Length approx. 771 feet.

- NORDISK FILMS COMPANY, -

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.

'Phone-CITY 172.

'Grams-"Norfilcom."

The DEVIL'S DAUGHTER

FOREWORD.

The story of a modern Circe and her victim. Admirably staged and beautifully acted. We are shown how a beautiful but unscrupulous woman brings about the downfall of a young and talented sculptor.

Throughout the production a spirit of intense dramatic fervour has been maintained, and we have no hesitation in recommending this subject as suitable for any class of audience.

THE STORY.

Gabriel Toqurni is a young and talented sculptor. He is engaged to Carmen, a charming *ingenue* of some eighteen summers. Happy in each other's love, life seems for them one long dream.

When this story opens, Adrien Liefer, an heiress, sees Gabriel's portrait in one of the daily papers. Adrien is as unscrupulous as she is beautiful, and having always been used to having her own way, she determines to become acquainted with the sculptor. She telephones to her lover Manuel, who is a doctor. Manuel is operating upon a small child when his *fiancee's* summons is received. He hastily answers the call and explains that he cannot leave his patient. Adrien, always selfish and unreasonable, replies over the wires that if Manuel does not see her that day he will perhaps never have another oppor-

tunity. She discharges a revolver into the air, and her lover, believing that a tragedy has occurred, entrusts the patient to others and makes his way to his *fiancee's* house. Here he finds, of course, that he has been tricked, and learns the object of the call. He sees that his *fiancee* is bent on meeting Gabriel, and attempts to dissuade her from her foolish decision. On the following day, Adrien, looking her best, calls at Gabriel's studio. She arranges for her likeness to be executed in clay, and is pleased to note that her beauty has made an impression upon the sculptor. So the sittings commence, and gradually Gabriel falls under the spell of his client.

Soon Gabriel, together with Carmen, her parents, and a number of friends, go for an outing in the country. During the afternoon a

storm arises and the party are forced to take shelter in the first house they come upon. Unhappily, this proves to be Adrien's home, "Klintford," and it is here whilst the storm is at its height that Gabriel succumbs to the woman's charms and tastes the sweetness of the first embrace. Carmen is a witness to this and, broken-hearted, acquaints her father, on reaching home, that her engagement with Gabriel is at an end. The next day Adrien, annoyed by the efforts of some strolling players, sets a bulldog on to them. The animal bites the leg of a little girl, a member of the troupe, and the party leave, vowing vengeance. A few minutes later they are outside Carmen's house and the child's plight is noticed by the girl. She helps the little one in and sends for a doctor. He arrives in the person of Manuel, and the young doctor is struck with the tender ministrations of Carmen. Taking advantage of the presence of his patient, the doctor calls time after time, and the obvious end is that he falls in love with Carmen, who finds the solace for her wounded heart in Manuel's affection. Once again the girl is betrothed, but this time it is with a prospect of happy days before her.

One day Adrien calls to see Gabriel, who she finds is absent. In a spirit half mischievous, and half vindictive, she seizes a hammer and destroys the all but completed statue of herself. Gabriel enters at this moment. For a second he finds it impossible to realise what has happened. At length, with a cry of rage, he leaps forward and completes the work she has started. With an effort he restrains his passion and demands an explanation. With a toss of her head, Adrien leaves him and he realises, too late, that she has been playing with his affections. With revenge in his embittered heart, he seizes a revolver, and follows her. Even as he reaches the house a storm breaks. He enters and finds Adrien. His revolver is drawn, but those eyes hypnotise him, and he is but a weakling in her power. Scornfully she sweeps out on to the balcony and he follows in her train. Amidst the tumult of the storm he makes a wild endeavour to reach her side. Even as his arms close about her there is a blinding flash and the two are seen to stagger and fall. The house takes fire, and from afar, Carmen and her lover gaze on the destruction of "Klintford," the home of "The Devil's Daughter."

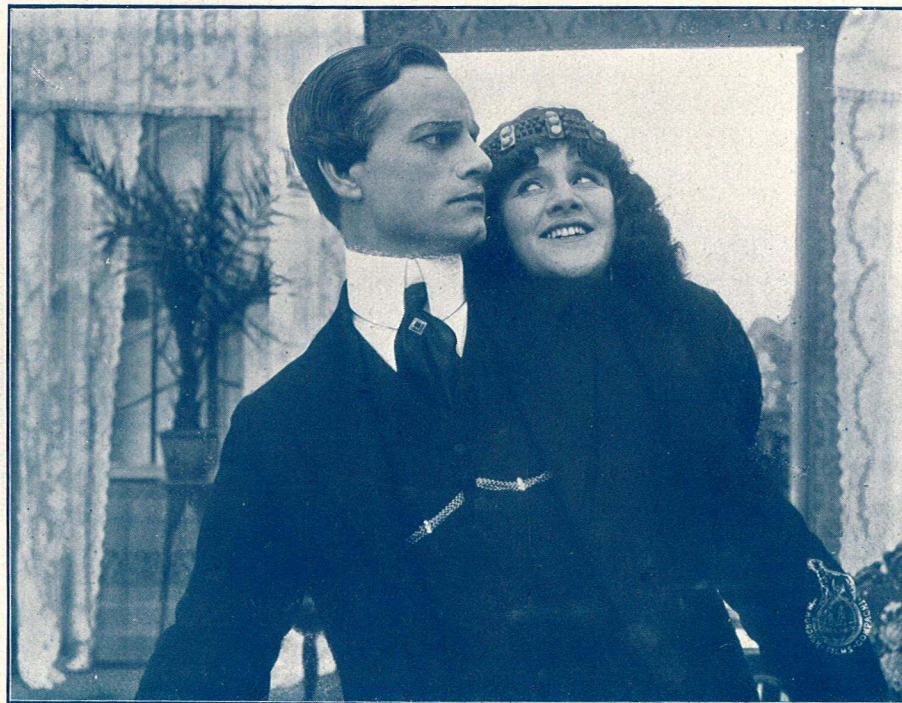
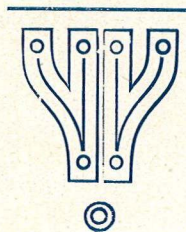

Released February 16th, 1913.

Length 3,008 feet.

Price 4d. per ft. and Toning.

Code, "Devil."

LUCK'S OUT.

A jolly little comic in which two portly actors devise and carry out a most unique scheme.

Fred and Oscar are "up against it," and after a few hours' furious thinking devise a scheme that would appear to have possibilities. They engage a large hall in an obscure village and hang a curtain across the centre of it. A grand theatrical performance is advertised, and the whole village turns out to enjoy itself. At one end of the hall Fred takes the money from a number of eager pleasure seekers, and

at the other end Oscar does the same. When the hall is filled to overflowing, the two friends depart, both silently and swiftly. Time passes, and the audiences, for there are two, become impatient. They begin to clap, and the noise of one arouses the suspicions of the other. Suddenly the curtain is pulled aside and the trick is discovered. With a cry of rage the villagers make for the exits. They are soon on the track of the actors and after a comical and heated chase, they overtake their quarry. Poor Fred and Oscar!

RELEASED FEBRUARY 16th.

LENGTH 771 FEET.

